

תמונות אקסקלוסיביות שג

ישראל

איי יוון. באי מילוס חיפשה ישראלה מיקלט. מהצד השני של הטלעים משתוללת סערה ואילו כאן הכל שקט ורוגע. החבורה נזהה אחרי שנסקה בדיג תתימי.

בעמודים אלו דו"ח מקצהו מסע ישראל העולמי למסע ההרפ

יחי הרושם. בימים הראשונים לא היה זמן להתגלח. אחר כך הוחלט לגדל זקנים, כיאה לזאביים אמיתיים. היחיד ששמר על החחלטה נשך זמן רב, היה יעקב קילמניק. מימין: כתבה בעתון צרפתי על המסע

הסירה הקטנה השתוללה כמטורפת. למעלה, למטה, הצידה — הגלים הקוצצים והרוח שיחקו בה כבקליפת אגוז. מאז עזבה ישראלה את נמל תל-אביב לא נתקלה בסערה כזו: הרוח שאגה ושרקה בין המפרשים, הגלים התנשאו לגובה בנינים של שלוש קומות.

ליד ההגה עמד יורם פרידמן, כפקד הסירה. כאשר עזבו את נמל גיברלטר בדרכם לסאנג'יר לא ציפה איש מהם למוג אוויר כזה. לכל היותר, חשבו, יעברו את 35 המילין תוך שבע שעות. במקום זה באה הסערה והסירה כבר נאבקה למעלה מ-24 שעות עם הגלים.

פתאום נשמע קול כרעם. הסירה כולה רעדה והתנוודה. צמר מורת עברה בגופה כאילו היתה חולה הגוסס למות. יורם הפ" לט צעקה איומה: "התורן! התורן! תשבר!" יתר אנשי הסירה פקחו את עיניהם כמתקשים להאמין. כמו בחלום בלהות בקצב איטי ראו את התורן הענק נשבר כגפרור.

משך כמה מטרים נסחף לצדם, קשור לסירה בשיירי מיפרשים ובקיסעי תכלים. גל גבוה מן הרגיל ניתק אותו לחלוטין. הסירה הקטנה נשארה ללא מיפרשים בים הטורפני. פצועה ורצועה היה עליה ללחום בטבע המשתולל.

רק כעבור 28 שעות וחלו לאיטם לנמל סאנג'יר. קשה היה להאמין כי היצור הרצוף והמרושל שהטיל את עוגונו בנמל ה" מרוקאי, היה פעם סירה יפה וגאה. קורות הסירה עברו מפה לאוזן ומלחים וותיקים נדו בראשם: "איזה שגעון לצאת לים בסי" רה כזו, כשעונת הסערות של הוף אפריקה המערבית נמצאת בשיאה הרצחני.

אחם רוצים להתאבדו

אנשי הצוות התקשרו עם הקהלה היהודית במקום. הם היו במצב קשה: בכיסם אך כמה דולארים, במחסנם כמות קטנה של מזון ודלק. הקהילה היהודית שיגרה מומ" חה לספנות שבדק את הסירה. הוא הודיע מיד כי ישראלה אינה מסוגלת בשום אופן לבצע את המשימה שאנשיה הטילו עליה.

הקהילה התליטה שהיא מוכנה להגיש עזרה — אולם רק במקרה שיחליטו אנשי הצוות לחזור לארץ במהירות האפשרית. אם אתם רוצים להתאבד — אין כל אפשרות למ" נוע בעדכם מלעשות כן. אבל אל תצפו לעזרה מאתנו! הודיעו.

הדבר עורר סערה בסירה. הבחורים ה" ישראלים, שהטבע קלע אותם לנמל זה, שק" עו בחיכחים. "אנחנו כאן בוודים. אם הק" הילה היהודית תתנכר לנו — אין לנו למי לפנות. אין לנו כסף ועוד מעט יאול גם האוכל. אין לנו ברירה אלא להיכנע ולח" זור ארצה. בכל זאת מוטב לחזור על ה" סיפון הסירה שלנו המתוקנת מאשר באו" רון." אמרו אחדים.

"לעולם לא ניכנעו!" השיבו השאר. מה אמ אין לנו כסף? נעבוד בעצמנו; נמצא אנו דבר, כבר התכוננו על קשיח גדלים

מיצר מסינה. רגע גדול מתקרב. אחרי ימים ארוכים של טיטולמים, כשהים האינסופי משתרע מטביב, מופיעה סוף סוף שוב אדמה. העיר באופק היא מסינה, בקצה הצפוני של סיציליה. המיפרשים קופלו רק המנוע פועל. עוד מעט ייכנסו החבורה להתלבש, לקראת הביקור בחוף. בינתיים הם מסתכלים בעיר.

כלב ים. תמונה של הפלגה שנירתי ושקטה. הרוח אינה חזקה ביותר, מספיקה בקושי למלא את הקיפרשים. נוסעים של אנייה היו מקארים את היים ברגע זה

בת מריסיי. נמל היה שלמה לויצקי הד והגבוה. לולו, בת מרטיי בסירה, עזרה לנקות ולב" אירגנה נשף קטן "זור"

